

KİMDİR BU
MİTAT
KARAMAN

?

DOĞU YÜCEL

♥ can
roman

DOĞU YÜCEL
KİMDİR BU
MİTAT KARAMAN?

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Kasım 2017, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 7000 adet yapılmıştır.

Editör: Faruk Duman

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Çizimler: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-3608-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750736087

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

DOĞU YÜCEL
KİMDİR BU
MİTAT KARAMAN?

ROMAN

♥can

DOĞU YÜCEL, 1977'de İstanbul'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yılları İzmir'de geçti. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda, 1999'da Bilimkurgu Nostromo Kısa Öykü Yarışması'nda başarı ödülleri kazandı. 2000'de *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları* isimli öykü kitabı, 2002'de ise *Hayalet Kitap* isimli romanı yayımlandı. *Okul* (2004) ve *Küçük Kıyamet* (2006) filmlerinin senaryolarına imza attıktan sonra ikinci romanı *Varolmayanlar*'ı 2011'de okurlarla paylaştı. *Kar İzleri Örttü*, *Sanatçı Öyküler*, *Güçoburlar* gibi öykü seçkilerine katılan yazar çeşitli yerlerde yayımlanan sinema, müzik ve edebiyat yazılarıyla da tanınıyor. Yücel, *Güneş Hırsızları*'nın (2014) ardından *Kimdir Bu Mitat Karaman?* ile yazın yolculuğuna devam ediyor.

www.doguyucel.com

“Her insanın bir diğeri için engin bir muamma oluşu, üzerine kafa yorulması gereken şaşırtıcı bir gerçektir. Gece vakti büyük bir şehre girdiğimde karanlıkta kümelenmiş bütün o evlerin her birinin içlerinde kendi sırlarını barındırdıklarını düşünürüm, her bir evin her bir odasında ayrı bir sır vardır ve bunların içlerinde çarpan her bir yürek de hemen yanı başındaki yüreğin bile bilmediği ayrı bir sır taşır içinde.”

Charles Dickens, *İki Şehrin Hikâyesi*

“Başkalarıyla yaşamak benim için bir işkence. Bütün başkaları benim içimde. Onlardan uzaktayken bile onlarla yaşamak zorundayım. Tek başımayken kalabalıklar sarıyor etrafımı. Nereye kaçacağımı bilmiyorum; kendime kaçmaktan başka.”

Fernando Pessoa, *Huzursuzluğun Kitabı*

“Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar / Yeryüzünde sizin kadar yalnızım / Bir haykırsam belki duyulur sesim / Ben yalnızım, ben yalnızım, yalnızım.”

Hikmet Münir Ebcioğlu, “Gökyüzünde Yalnız Gezen Yıldızlar”

h

Adı, Mitat. Dikkat etmiş olmalısınız, arada bir harf eksik, t ile a arasında olması gereken h orada değil. Nüfus memuru mu atlamış onu, annesi mi ihmal etmiş, kimse bilmiyor. Suç babada değil, onda herkes mutabık. Çünkü Mitat'ın babası yok. Var da yok. O h harfi gibi, orada olması gerek, ama değil.

Mitat'ın soyadı, Karaman. Onda da h'den eser yok. Çünkü Mitat bir kahraman değil. Ne kahramanı, figüran bile sayılmaz. Kamera çekimdeyken yoldan geçen biri o. Filme çekildiğinden habersiz arkadan yürüyor. Kalabalık yapıyor sadece.

İşin doğrusu, onu bile yapamıyor olabilir. Kendisi biraz minyondur çünkü. Sen de 1.64, o desin 1.65. İrikiyim birinin arkasında kalsa görünmez bile. Adındaki kayıp harf gibi. Orada gibi, ama değil. Çalıştığı ofiste de öyle. Muhasebecidir kendisi. Bütün gün ekranına gömülür, hesap kitap yapar. Başka da bir işe yaramaz zaten.

Beceriksizin önde gidenidir Mitat Karaman. Daha adı konurken düşen o harfle birlikte kırılmış, bozulmuş sanki. Yalnız yaşıyor olsa da ne yumurta kırabilir ne portakal soyabilir. Ütü yapmayı geç, doğru düzgün tişört bile katlayamaz. Tarakla fırçayla ne yapacağını bilemez, saçları hep dağınık. Perdeyi kornişe takarken bir plastik ruleti atlar illaki, haydi en baştan. İnsanlarla konuşmak ayrı bir sınav, onlar konuşurken dediklerini anlamaksa başka. Kızlarla iletişimse en zoru. Dili dolandır, gözleri kaçır hep. Aşık da olamaz Mitat, sonradan kaybettiği hünerlerden biri bu. Yine de kırık yılda bir yaklaşır kadınlarla, maceranın finalinde prezervatifi takamaz, market kasasında naylon torbayı açamadığı gibi. “Arkadan yürüyor,” dedik ama gerçekten bir filmde sadece yürümekle yükümlü figüranlardan biri olsa, onu bile beceremeyebilir Mitat. Olmadık zamanlarda çözülen bağcıklarına basıp sahneyi mahvetmesi işten bile değil.

Yanlış anlamayın, fiziksel veya zihinsel bir engeli yok. Daha farklı, daha derin bir arıza mevzubahis. Mitat’ın dünyaya gelişinin her aşamasında bir sakarlık var. Zincirleme yanlışlıklar Mitat daha portakalda vitaminleniyor. Portakallı votka dense daha doğru. Zira alkolün su gibi aktığı bir günah gecesi söz konusu. Sonrası tahmin edilebilir: Babası denen adamın korunamaması (prezervatif sakarlığı genetik olsa gerek) ve kazara ektiği tohum, annesi olacak kadının gebeliğine geç uyanışı, sonra da düşürmeyi beceremeyişi... Derken tüm bu beceriksizlikler silsilesinin sonunda şanına yakışır bir za-

manlamayla Şubat'ın 29'unda dünyaya geliyor Mitat. Tek gecelik ilişkinin meyvesi. Olmamış bir elma. Hatalı bir imalat.

Yaratılış hikâyesine böyle bakmak Mitat'ın hoşuna gidiyor. Ona göre ezik bir yorum değil bu, tam tersine onu diğerlerinden ayırıyor. Herkesin kendisini dev aynasında gördüğü bir zamanda sadece Mitat zavallı benliğini olduğu gibi kabul ediyor. Adında olmayan h'yi bu yüzden seviyor. Eksik noksan tabiatının sembolü o. Defolu malın üzerine yapıştırılan etiket gibi. Mitat'a hayattaki tüm âcizliklerinin kendisi dışında gelişen talih-sizliklerden kaynaklandığını hatırlatıyor. Kaderi böyle imla hatalarıyla yazılmış, daha ilk kelimedede tashih var, o n'apsın?

Ne yapacak, arkadan yürüyor. Bunu yaparken de başardığı çok önemli bir şey var. Lüzumsuz bir adam olsa da zararlı bir adam değil o. Etrafındaki becerikli şampiyonlar öyle mi peki? Güzel görünen denizanelerinden farksızlar, dokunduklarında bir yara bırakıyorlar. En mاسum geçineni bile en az bir dramın sebebi olmuştur. Okulda değilse de evde, işte değilse de aşkta meşkte zehrini akıtmıştır birine.

Mitat'ın eliyse tertemiz. Bu, az buz bir şey sayılmaz. Herkes manasız bir izdihamın içinde birbirine çarpıp dururken, birileri önündekinin ayağına basarken, diğerleri yanındakine omuz atarken aralarından sadece bir tanesi, Mitat Karaman, dile kolay 36 yıldır kimseye değmeden, görünmeden, varlığını dahi hissettirmeden yürümeyi başarıyor.

Tabii, bu durum değişecek. Bir perşembe gecesi, küçük, küçücük bir patlamayla...

“Yaşamak çok nadir bir şeydir. Çoğu insan sadece var olur.”

Oscar Wilde

Patlama

Mitat Karaman'ın ve onunla birlikte birkaç kişinin daha hayatının değiştiği o eylül gecesi en başta olabildiğince sakindi.

Devasa bir dolunayın aydınlattığı İstanbul, her za-

manki curcunasından uzak görünüyordu. Darbe girişiminin üstünden bir buçuk ay geçmesine rağmen o geceden kalan endişe bulutu dağılmamıştı. Yollar eskiye kıyasla tenha, sokaklar suskun, yüzler tedirgindi. Şehir kâbusu atlatmıştı ama henüz huzursuz uykusundan uyanamamıştı.

Mitat her zaman olduğu gibi evde tek başına, salondaki kanepede yarım bağdaş kurmuş televizyon seyrediyordu. Ekranda iki tarafa ayrılmış altı konuşmacı, ortada ayakta duran kadın sunucunun idaresinde 15 Temmuz gecesi yaşananları tartışıyorlardı. Mitat arada bir masadaki kuruyemiş tabağına uzanarak kabak çekirdeği, leblebi ve fıstıklardan atıştırıyordu.

Böylesine sıradan bir anda nasıl bir değişim yaşanabilir ki? En fazla ne olabilir? Mitat televizyonda aynı şeyleri geveleyip duran adamlardan birinin sarf edeceği muhteşem bir sözle hayatı hakkında büyük bir uyanış mı yaşayacak? Çitlediği çekirdeğin kabuğu dişetlerine saplanacak, bunu fark etmeden ağzını kapatınca fantastik filmlerdeki canavarlar gibi can mı verecek? Kabuğu tamamen kapalı olan antepfıstığını açmaya çalışırken elini mi kıracak? Ne olabilir ki Allah aşkına?

Bir de Mitat Karaman kabuğu kapalı bir antepfıstığıyla uğraşmaz ki, küçük bir ayrımını veya çatlağını aramaya teşebbüs dahi etmeden çöp tabağına atar onu. Ucunda en ufak başarısızlık ihtimali gördüğü her işten uzak durur. Bu, bir fıstık kadar küçük veya dünyayı yerinden oynatabilecek kadar büyük olsa da fark etmez, başarısının sınanacağı hiçbir pozisyona sokmaz kendini. Bunun için de hayatını her türlü değişime ve yeniliğe kapamıştır. Böyle bakıldığında aslında Mitat'ın kendisi, kabuğu kapalı bir antepfıstığıdır.

Özellikle akşamları işten eve gelip kapısının iki kilidini üçer defa kilitleyip zinciri yuvasına taktığında bu

metafor, gerçeğe fazlasıyla yaklaşır. Mitat gün boyu çizdiği dairelerden sonra nihayet apartman dairesinde mutlak güvenliğini sağlamış, riskleri, sürprizleri ve değişim rüzgârlarını dışarıda bırakmış, tamamen kabuğuna kapanmıştır. Bundan sonra hiçbir şey Mitat'a da onun rutinlerine de dokunamaz. Yemek – televizyon – uyku. Bu düzen hiç değişmez. Hele gece 11'den sonra değil hayat değiştiren bir olay, ertesi gün lafını etmeye değer küçük bir olay mümkün değil gerçekleşmez Mitat'ın dünyasında.

Gelgelelim hayat bu, olur olmadık zamanlarda olur olmaz işler yapar durur. Bir boşluk görmeye dursun, alelacele doldurur orayı. Kimselere sormaz üstelik, oldubittiye getirir. 14 milyar yıl önce bunu yapmıştı işte. O harikulade hiçliği ne gereği vardysa tek bir patlamayla darmadağın etmiş, sonra da boşluğun tıka basa dolmasını şehvetle izlemişti.

Şimdi Mitat Karaman'ın boş, sessiz ve lüzumsuz hayatı ona o en baştaki hiçliği anımsatmıştı. Bunu değiştirmeliydi. Hemen kollarını sıvadı. Bir patlama işini gördü. Büyük Patlama gibi büyük bir patlama da şart değildi. Abartmaya lüzum yoktu. Koca kâinatın yanında Mitat'ın hayatı nedir ki?

Küçük, minik, ufacık bir patlama yeter de artar bile. Sonrası kendiliğinden gelir zaten.
Hep öyle olur.

Mitat bu sırada hayatın onun için yaptığı plandan habersiz kabak çekirdeği çitliyordu. Az önceki antepfistiği gibi değildi bunlar, fazla zorluk çıkarmadan içindeki nimeti verirlerdi. Sadece nadiren içlerinden bir tanesi çürük çıkar, ağzının tadını bozardı ama şimdilik onunla da karşılaşmamıştı. Her şey yolundaydı.

Böylesine sıradan bir anda nasıl bir değişim yaşanabilir ki? En fazla ne olabilir? Mitat televizyonda aynı şeyleri geveleyip duran adamlardan birinin sarf edeceği muhteşem bir sözle hayatı hakkında büyük bir uyanış mı yaşayacak? Çitlediği çekirdeğin kabuğu dişetlerine saplanacak, bunu fark etmeden ağzını kapatınca fantastik filmlerdeki canavarlar gibi can mı verecek? Kabuğu tamamen kapalı olan antepfıstığını açmaya çalışırken elini mi kıracak? Ne olabilir ki Allah aşkına?

Eviden işe, işten eve gidip gelen son derece sıradan ve silik birinin başına ne gelir ki, demeyin... Karakterimiz Mitat bir gece uyandığında, diyaфонun düğmesine basmak ve apartmanın kapısını açmak zorunda kalır. Ve hayatı bütünüyle değişir... Doğu Yücel'in bu sürükleyici yeni zaman polisiyesi güçlü bir kara mizah örneği, bir paranoya kuyusu, okudukça açılan, heyecan verici bir yeni Türkiye panoraması. Devamı gel-sin isteyeceksiniz.

Kapak resmi: Faruk Duman

☞ canyayinlari.com ♥ twitter.com/canyayinlari f facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-3608-7

9 789750 736087